

Sofija

IR KARŠTASIS SICILIETIS

Kim Lawrence

BALFORŲ ŠEIMOS PAVELDĖTOJOS – 4 –

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Kim Lawrence

(Kim Lorenc)

**SOFIJA
IR
KARŠTASIS SICILIETIS**

Ketvirtasis serijos

"Balforų šeimos paveldėtojos"
romanas

Versta iš Kim Lawrence, Sophie and the Scorching Sicilian, 2010

© Kim Lawrence, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-901-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

Sofija užlipusi iki laiptų viršaus stabetelėjo ir atsivertė užrašų knygele. Nužvelgė tvarkingai jos pačios ranka pieštuku nupieštą žemėlapi, paskui dirstelėjo aukštyn dar sykį pasitikrinti, ar ant kuklios terasos durų tikrai tas numeris. Gatvėje lygiavo eilės panašių namų, bet, kita vertus, juk sakoma, kad nekilnojamajam turtui svarbiausia vieta.

Delnu prisidengusi akis nuo spiginančios liepos saulės, ji nužvelgė medžių alėjoje -sustatytus prabangius automobilius. Jie, regis, išdavė, kad ši vieta galėtų būti vertinama kaip *prabangi*, kalbant nekilnojamojo turto brokerių terminais.

Ji vėl atsisuko į pastatą. Nusprendė, kad patikė tikrai ten, kur ir reikėjo, nors dar pasižvalgiusi nerado tokio elementaraus daikto kaip ženklas ant durų.

Nedidelė, bet ypatinga, sakė tėvas, ir su vis augančia reputacija. Patikino, kad tai tinkamiausia vieta Sofijai skleisti savo meninius sparnus.

- Trampilinas į sėkmingą ateitį! - entuziastingai tikino jis. - Tavo talentas tave toli nuves,

Sofija, tau tereikia žengti į pasaulį ir parodyti jam, ką sugebi!

Kitaip tariant, jokio spaudimo.

Sofija susivaldė netarstelėjusi, kad interjero dizaino paskaitų semestras nebūtinai garantuoja, kad ji užkariaus pasaulį kurdama interjerus, na, bent jau ne pernakt.

Panašu, kad nebus jokio darbo pokalbio, o jai paklausus, kada galės pradėti dirbti, tėvo atsakymas privertė smarkiai supanikuoti.

- Pirmadienį... šį pirmadienį... Manai, galėsi?

Tėvas atrodė rūstus; Oskaras Balforas panorėjęs galėjo atrodyti *labai* rūstus, bet paprastai ne bendraudamas su ja.

Ji niekada nesuteikdavo tam priešasčių - visada elgėsi deramai, o jos gyvenime nebuvo jokių didžiulių dramų. Jos niekada nereikėjo gelbėti, ji nebuvo minima gėdingose laikraščių antraštėse, jos praeities nepuošė netikę vyrai - ji buvo atvira ir gana nuobodų knyga.

Liūdna, kai geriau pagalvoji.

- Žinau, kad galėsi.

- Tikrai?

- Sofija, žinau, kad tu ir tavo seserys manęs nenuvilsite. Tikiu jumis. Visos tavo seserys iššūkį priėmė.

O jei ji nepriims, kas tada?

- Žinau, kad priėmė, - ji jau ilgėjosi jų.

- Tai aš kaltas, - tikino Oskaras Balforas.

Gerajai Sofijai suspaudė širdį pamačius, kad mylimas tėvas laiko save už viską atsakingu, tad nors tai ir nebuvo visiška tiesa, ji šiltai tarė:

- Buvai nuostabus tėtis.

Apkabinusi jį pamatė ant jo stalo atverstą paskalų žurnalą. Žinodama, kad jame išspausdintas itin aršus straipsnis, išgirdo save sakančią:

- Sutinku.

Iš kambario Sofija išėjo su golfo kamuoliuko dydžio gniutulu gerklėje, buvo priblokšta, bet pasiryžusi nenuvilti tėvo ir seserų - bent syki gyvenime pasielgs kaip tikra Balfor.

Po savaitės gniutulas tebebuvo, kur buvęs, bet ji jau droviai kėlė ranką pasibelsti į pravaras duris, ir skrandyje atsirado dar vienas, šis syk nerimo, gniužulas.

Vis dar buvo priblokšta.

Žinojo, kad visa tai tikrai nenuostabu. Po tų skandalingųjų įvykių, lydėjusių kasmetinį Balforų labdaros pokylį, ji stebėjo, kaip seserys viena po kitos išsiunčiamos į pasaulį, kad atsi-

stotų ant kojų be Balforų turto ir įtakos paramos.

Laikas bėgo, o Sofija nerimastingai laukė kvietimo į tėvo studiją. Kai pagaliau buvo pakviesta, atsipalaidavo manydama, kad yra saugi. Bet tada...

Kai ėjo į dvarą pro šonines duris, liokajus į ją metė tokį gailėsčio kupiną žvilgsnį, kad jai tapo neramu, bet jos apkabinti pripuolusi ašaringa virėja tik patvirtino – tėvo sankcijos palies ir ją.

Tėvas pasakojo, kad kantriai ieškojo jai tobulos vietos. Sofija, kuriai pačiai tobula vieta buvo sargo namelis ir motina šalia, pasistengė subtiliai pasidžiaugti jo pastangomis.

Sofija dirstelėjo į laikrodį – pirmąją dieną pasirodė penkiolika minučių per anksti. Svarstydamą, ar dėl to neatrodys beviltiška ar nekantri, pamanė, kad verta pasivaikščioti ir grįžti vėliau.

Ne, dabar arba niekada – nebūk skysta, Sofija, tu gali! Giliai įkvėpusi ji apsidairė, ieškodama skambučio, bet netyčia užkliudė duris alkūne ir šios atsivėrė.

– Sveiki!

Jokio atsakymo.

Sukaupusi visą drąsą, ji žengė pro atviras duris. Kambarys, kuriame atsidūrė, buvo įrengtas kaip užmiesčio dvaro svetainė, dekoras skirtas žmonėms, turintiems ir gerą skonį, ir pinigų.

Pirma jos dėmesį patraukė kavos aromatas, paskui – dailiai ir išmaniai baldų apmušalams panaudotos spalvos ir audinių tekstūros. Aki-vaizdu, kad tai kažis koks parodomasis kambarys, nors nei ant pavienių moderniojo meno kūrinių, nei tokių pat įspūdingų antikinių baldų kainų nebuvo matyti.

Sofija pasijuto sužavėta ir įbauginta, nes visa tai taip skyrėsi nuo jos nedidukės studijos Balforų sargo namelyje su piešimo lenta, spalvų diagramomis ir apmušalų pavyzdžiais.

Ji pirštų galais palietė dailų, ryškiaspalvį rytietišką kilimą, užmestą ant odinės kėdės aukšta atkalte, niekaip nepajėgdama įsivaizduoti savęs čia dirbančios.

– Sveiki? – riktelėjo dar sykį.

Stovėjo sutrikusi ir svarstė, ką daryti toliau, kai pasigirdo balsai – triukšmas sklido iš tolimojo kambario galo, bet ji nieko ten nematė. Sumišusi susiraukė, tamsūs antakiai kone susijungė, ir Sofija žengė balsų link, staiga suvo-

kusi, kad tai, ką buvo palaikiusi siena, iš tikrųjų buvo širma.

Balsai buvo girdėti kitoje jos pusėje, o merginai žengiant artyn garsėjo.

Vogčia dirstelėjusi pro tarpą širmoje pamatė dar vieną baldais apstatytą erdvę, apšviestą dviejų pribloškiamų sietynų. Šis kambarys aiškiai buvo *Gustavian* stiliaus, blyškių spalvų ir apgaulingai paprastas, o lengvą, erdvią atmosferą pabrėžė pagrindiniai kambario akcentai – įstabūs antikiniai veidrodžiai ištaigingai išraižytuose baltuose rėmuose.

Šis pastatas akivaizdžiai daug didesnis, nei atrodė iš lauko.

Ji išsižiojo kalbėti, išgirdo žodį *Balfor* ir tuoj vėl susičiaupė nusprendusi, kad jei dabar pasirodys, žmonės kitoje širmos pusėje gali susigėsti. Iš balsų Sofija spėjo, kad kalbasi dvi moterys, nors matė tik jų pakaušius virš medinio suolo aukšta atkalte.

Jau norėjo pereiti į kitą kambario pusę, kai išgirdo šūktelint žmogų, kuris iki šiol prabilęs nebuvo.

- Viena iš Balforų merginų! Tikriausiai juokauji! Čia dirbs! Ar jos išvis dirba? Nemanau, juk gali nusilaužti nagą.

- Jei tu būtum visuomenės pažiba ir turtų paveldėtoja, ar tu dirbtum, brangute?

- Na, pažiūrėkim...

Sofija išgirdo merginų juoką.

- Bet tą turtą tau tektų dalytis su... kiek tėtų seserų?

- Ar skaičiuojame ir tą, naujai atrastą?

Paprastai gana rami Sofija pajuto, kaip į veidą plūsteli pykčio raudonis - pykčio, kurį juto už savo netikrą seserį Miją.

Oskaras dukterį, apie kurios egzistavimą iki šiol nė nenutuokė, priėmė į šeimą, ir nors Sofija dar neilgai ją pažinojo, savo dailiajai pusiauitalei seseriai juto ypatingą artumą.

- Be to, juk Zojė Balfor ne visai Balfor... gal ji čia ir atvyksta? - spėliojo vienas iš balsų.

Atsakiusiame balse buvo girdėti keista pikt-džiuga.

- Taip, gal tėvelis nebeduoda jai pinigų, sužinojęs tiesą. Ak, kaip norėčiau būti buvus musė ant sienos šimtajame Balforų labdaros pokylyje!

Sofija sugniaužė kumščius ir prikando liežuvį, troško visiems jiems išaiškinti tiesą, bet susitramdė, nes žinojo, kad jei tai padarys, visi supras, jog ji slapčia klausėsi.

Na, žinoma, pokylio metu buvo atskleista, kad Zojė – nesantuokinė duktė, o po to kilęs skandalas aukštyn kojomis apvertė jų tėvo auklėjimo stilių, bet tiek jo, tiek ir visų seserų akyse Zojė ir toliau išliko Balfor, kad ir kas buvo jos tikrasis tėvas.

– Tai kiek jų yra?

– Šešios, septynios, kas žino... Bet atiduočiau viską, jei tik turėčiau jų išvaizdą ir pinigus! – pasigirdo ilgesingas atsakymas.

Aštuonios, – pamanė Sofija, mintyse pataisydama kalbančiųjų skaičiavimus, ir prisidėjo prie jų troškimo, na, bent jau dėl išvaizdos. Pinigai jai niekada bėdų nekėlė, nes ji nebuvo linkusi į prabangą, bet Balforų pavardė suteikė laisvę sekti savo instinktais.

O Sofijos instinktai ją it namo grįžtantį karvelį traukė į sargo namelį prie vartų, kur po tragiškos antrojo vyro mirties gyveno jos motina. Sofijos akys apsiblausė nuo ašarų prisiminus vyrą, kuris trims savo žmonos dukterims buvo antrasis tėvas.

Kurį laiką namais Sofija laikė Šri Lanką, bet dabar būtent Balforų dvaras Bakingamšyre buvo ta vieta, kur ji jautėsi geriausiai, kur ne-juto spaudimo apsimesinėti kažkuo kitu.

Skirtingai nei jos seserys, ji neturėjo to išsyk atpažįstamo veido, išskyrus galbūt tik Balforų dvaro darbuotojams ir vietiniams kaimo gyventojams.

- Mergaitės, aš jums niekada nekėliau jokių iššūkių, - dejavo Oskaras Balforas. - Vaikus reikia stumti, bet juk niekada ne per vėlu. Buvau aplaidus tėvas, bet žadu pasitaisyti. *Nepriklausomybė*, Sofija, - kalbėjo jis, įvardydamas taisyklę, kuri jai taps pati brangiausia, tačiau įspėjo, kad išmokti jos paprasta nebus. - *Balforų* šeimos nariai privalo siekti realizuoti save, o ne tikėtis, kad pavardė it plaustas plukdys juos per gyvenimą.

- Kad ir kuri iš jų bus, galite būti tikri, kad visi jos darbai atiteks mums.

Klausydamasi antrosios merginos nepasitenkinimo kupino purkštelėjimo, Sofija sugriežė dantimis ir pamanė, kad parodys jiems, jog ši Balfor nėra vien tik dailus veidelis - tiesą sakant, visai ne dailus veidelis, bet to juk nepakeisi.

Šiaip ar taip, darbo etiką ji vertino ir tikrai parodys, kad sunkaus darbo nebijo.

- Ką ta Amberė sau galvojo ją priimdama?

Dabar jau begėdiškai besiklausanti Sofija iš-

tiesė kaklą, norėdama išgirsti, ką patyliukais šnipštelėjo viena iš merginų.

- Žinai tą deimantinę Amberės apyrankę?

Tyla, tikriausiai antroji mergina linktelėjo.

- Na, tai buvo nedidelė atsisveikinimo dovanelė nuo Oskaro Balforo.

- Amberė ir Oskaras Balforas... oho! Kodėl aš to nežinojau?

- Tai buvo labai seniai ir ilgai netruko.

- Oskaras Balforas... Jis gana patrauklus, nors ir gerokai vyresnis, ar ne? Tiesą sakant, visai seksualus, be to, atrodo, kad žino...

Sofija susiraukė ir visai netrokšdama klausyti, kaip moterys aptarinėja jos tėvą, užsidengė ausis. Kai vėl atsidengė, viena merginų kaip tik sakė:

- Ir pripažinkim - čia dirbanti Balforų mergina... Dievaži, už tokią reklamą nė neišsimokėtum.

- Ta dvynė... Bela, liesoji?..

- Ta neįtikėtina nuostabi?

- Na, taip, ta nuostabi. Ar pameni, kai ją Balforų pokylyje nufotografavo vilkinčią suknele iš tos labdaros krautuvės? Parduotuvės lentynos pernakt ištuštėjo.

Sofija prisiminė. Apie tai buvo kalbėta per

šeimyninę vakarienę.

Zojė tada sakė, kad nesupranta, ko čia visi taip šėlsta. Dar pridūrė, kad Sofija juk drabužius iš labdaros krautuvių vilki metų metus.

Sofija juokėsi drauge su visais, net pajuokavo, lygindama savo mėgstamas sportines liemenėles su krūtis pakeliančiomis, kurios tėra tik kelios juostelės nėrinių. Bet vėliau, grįžusi į savo kambarį, peržvelgė savo spintą, pilną visokiausių drabužių – geriau pavadinti juos nuobodžių spalvų palapinėmis, kaip sykį jos stilių apibūdino Anė, – kurie nuostabiąsias seseris vedė iš proto, ir tada šypsena dingo.

Tos palapinės spintoje atsidūrė visai ne ne tyčia, bet jos žemesnės, smulkesnės seserys, neturinčios tokių krūtų, kurias pamatę vyrai prunkšdavo ir spoksodavo, nesuprastų priežasties putnią krūtinę slėpti po plačiais marškinėliais.

Šeimoje, kuri garsėjo grožiu, elegancija ir šmaikštumu – būtent tuo, ko Sofijai trūko, – jai teko, gal kaip kokia kompensacija, nevikrumas. Nepatogumas, taip... Sofijos nuomone, tai buvo kur kas geriau nei toks nuolatinis dėmesys, kurio susilaukdavo jos seserys....